

Avizul judecătorului-sindic între nelegalitate și obligativitate

Lect. univ. dr. Daniela MOTIU *
Universitatea de Vest din Timișoara
Facultatea de Drept

Abstract

Tax authorities tasked to collect their tax obligations owed by taxpayers budgets managed by the Ministry of Finance through the National Tax Administration Agency under the procedures regulated by Government Ordinance no. 92/2003 regarding the Fiscal Procedure Code, republished, with subsequent amendments, the "priority order" imposed by the mentioned regulation: enforcement; insolvency and possibly several liability; insolvency. The opening of insolvency proceedings against the debtor requires mandatory applicability of the provisions of Law no. 85/2006 on insolvency proceedings, amended and supplemented, and occurs independently of the results obtained by the tax administrative proceedings to which he is entitled to appeal.

Once opened insolvency proceedings, the liability of the members of management and/or oversight of the company and any other person who caused the insolvency state of the debtor comes under art. 138 of Law no. 85/2006, to the exclusion of Art. 27 and 28 of the Tax Procedure Code.

It is not possible to apply parallel and concerted legal texts referred to in the two acts, so that the obligation of the request by the tax authority of syndic judge opinion during insolvency proceedings in order to attract joint liability under art. 27 and 28 of the Tax Procedure Code is unlawful.

Keywords: *tax obligations; joint liability; insolvency proceedings; syndic judge opinion; priority order*

Rezumat

Organelor fiscale le revine îndatorirea de a încasa obligațiile fiscale datorate de către contribuabili bugetelor administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, conform procedurilor reglementate de O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în „ordinea de prioritate” impusă de actul normativ menționat: executarea silită; insolabilitatea și,

* daniela.motiu@drept.uvt.ro

eventual, răspunderea solidară; insolvența. Deschiderea procedurii insolvenței față de debitoare reclamă imperativ aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, și se produce independent de rezultatele obținute de organul fiscal în cadrul procedurilor administrative la care este îndreptățit să apeleze.

Odată deschisă procedura insolvenței, atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și a oricărei alte persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului, se realizează în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu excluderea prevederilor art. 27 și 28 C. pr. fisc.

Nu este posibilă aplicarea paralelă și concertată a textelor legale prevăzute în cadrul celor două acte normative, astfel că obligativitatea solicitării de către organul fiscal a avizului judecătorului-sindic în timpul procedurii insolvenței în vederea atragerii răspunderii solidare în baza art. 27 și 28 C. pr. fisc. este nelegală.

Cuvinte-cheie: *obligații fiscale; răspundere solidară, procedura insolvenței, avizul judecătorului-sindic, ordine de prioritate*

Neputința organelor fiscale de a-și îndeplini, într-o perioadă rezonabilă, obligația de colectare a taxelor și impozitelor datorate de către persoanele fizice și juridice bugetelor statului determină adoptarea unor reglementări care combină în mod neașteptat mecanisme aparținând unor proceduri diferite, guvernate de acte normative distincte, în care autoritatea judecătorului-sindic este chemată a da girul legalității activităților cuprinse de acestea. Avem în vedere Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței¹, cu modificările și completările ulterioare, și O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală² republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Implicarea unui judecător într-o procedură de insolvență, supusă prevederilor Legii nr. 85/2006³, determină ca acesta să devină judecător-sindic, relativa autonomie a procedurii insolvenței făcând necesară instituirea unei denumiri distincte pentru cel care aplică procedura insolvenței. În acest sens, art. 5 alin. (1)

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006.

² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 29 decembrie 2003.

³ În conformitate cu art. 36 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în cadrul tribunalelor funcționează secții sau, după caz, complete specializate pentru cauze privind insolvența.

din Legea nr. 85/2006, consacră sintagma „judecător-sindic” în favoarea acestui organ care aplică procedura insolvenței.

Art. 11 din Legea nr. 85/2006 stabilește atribuțiile principale ale judecătorului-sindic care aplică procedura insolvenței, caracterul enunțiativ al enumerării desprinzându-se din teza introductivă a acestui text legal, prin calificarea ca „principale” a atribuțiilor menționate în mod expres. Formularea aleasă de legiuitor „principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi” trebuie interpretată în sensul că, alături de atribuțiile principale arătate, judecătorului-sindic îi pot reveni și alte atribuții, al căror izvor se regăsește exclusiv în interiorul procedurii de insolvență reglementată de Legea nr. 85/2006⁴, asupra căreia își exercită controlul de legalitate.

Cu toate acestea, de la data de 4.02.2014, este în vigoare Ordinul 127/29.01.2014⁵ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală pentru aprobarea instrucțiunilor privind aplicarea procedurii de angajare a răspunderii solidare reglementate de dispozițiile art. 27 și 28 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Remarcăm „puterea” unei instituții publice, prin reprezentanții săi legali, de a stabili în sarcina judecătorului-sindic atribuții care excedează cadrului normativ al Legii nr. 85/2006, prin obligarea organului fiscal competent în executarea silită a debitorului principal de a solicita în cazul debitorului declarat insolvent, anterior angajării răspunderii solidare a persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 27 C. pr. fisc., avizul judecătorului-sindic⁶. Suntem în situația în care un act normativ sub forma unei legi organice, aplicabil tuturor destinatarilor săi⁷, este „completat” de un ordin emis de președintele unei instituții publice, cu aplicabilitate directă și circumscrisă limitativ asupra „Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcției generale juridice, Direcției generale de

⁴ Avem în vedere, desigur, și prevederile art. 149 din Legea nr. 85/2006, care dispun completarea dispozițiilor legii insolvenței, în măsura compatibilității, cu cele ale Codului civil, Codului de procedură civilă și ale Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 referitor la procedurile de insolvență.

⁵ Ordinul nr. 127/29.01.2014 pentru aprobarea instrucțiunilor privind aplicarea procedurii de angajare a răspunderii solidare reglementate de dispozițiile art. 27 și 28 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 4 februarie 2014.

⁶ Dispozițiile art. 5.1. din Instrucțiunile sate în aplicarea Ordinului nr. 127 din 4 februarie 2014 prevăd: „în cazul debitorului declarat insolvent, angajarea răspunderii solidare a persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 27 din Codul de procedură fiscală se va demara doar după primirea avizului judecătorului-sindic”.

⁷ A se vedea art. 1 din Legea nr. 85/2006.

administrare a marilor contribuabili, direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, Direcției generale regionale a finanțelor publice București, precum și unitățile subordonate ale acestora”, potrivit art. 5 din Ordinul nr. 127 din 4 februarie 2014.

Legea nr. 85/2006 este o lege specială, care reglementează un domeniu suficient de important din viața societății noastre, a cărei maturitate juridică s-a conturat grație eforturilor depuse de teoreticienii dreptului și a soluțiilor nenumărate oferite de practicienii dreptului, adică de judecătorii-sindici. Caracterul special al legii impune ca, odată ce s-a pronunțat hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței față de un debitor, toate creanțele să fie înscrise la masa credală cu respectarea regulilor stabilite chiar în cuprinsul legii, iar antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, sau a oricărei alte persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului, să fie dispusă de către judecătorul-sindic în temeiul art. 138 din același act normativ.

Abordarea comparativă a Legii nr. 85/2006 și a Codului de procedură fiscală s-ar putea realiza din perspectiva cauzei care reclamă aplicabilitatea celor două acte normative, respectiv neachitarea obligațiilor asumate (legal sau contractual) de către debitor. Însă, chiar dacă în mod corect s-a stabilit că „statul are la dispoziție mai multe proceduri de recuperare a creanțelor sale”⁸, reglementate prin Legea nr. 31/1990, republicată, Legea nr. 85/2006 și Codul de procedură fiscală, totuși este greșit raționamentul instanței supreme când reține că actele normative menționate „nu conțin dispoziții exprese referitoare la aplicarea cu prioritate a unora sau altora dintre normele pe care le edictează, cu incidență în ceea ce privește recuperarea creanțelor bugetare”.

Așa după cum se cunoaște, deschiderea procedurii insolvenței poate avea loc fie la cererea debitorului, fie la cererea creditorului.

În ceea ce privește creanța oricărui creditor bugetar, față de specificul și importanța acestuia prin raportare la celelalte categorii de creanțe, din dreptul comun, legea îi pune la dispoziție mai multe pârghii în vederea recuperării creanțelor sale împotriva debitorilor.

În doctrină⁹, se arată că, creditorul bugetar are obligația ca, odată ce creanța bugetară a devenit exigibilă, să treacă la executarea silită, prin intermediul

⁸ ÎCCJ, S. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1070 din 26 februarie 2009, dosar nr. 9068/2008 – www.scj.ro

⁹ Gh. Piperea, *Insolvența: legea, regulile, realitatea*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2008, p. 467 și urm.

executorilor fiscali. În situația în care executarea silită nu dă rezultate, creditorul bugetar trebuie să demareze procedura de antrenare a răspunderii solidare a asociațiilor sau conducătorilor persoanei juridice debitoare.

Procedura răspunderii solidare este reglementată de art. 27 și 28 C. pr. fisc., reglementare ce are ca finalitate plasarea datoriei fiscale a debitorului persoană juridică asupra asociațiilor sau managerilor săi, care i-au determinat starea de insolvență prin operațiuni juridice interesante (externalizări frauduloase de active, însușirea acestora în dauna fiscoșului etc.). De precizat că, așa după cum se susține în mod întemeiat în doctrină, răspunderea solidară a asociațiilor sau conducătorilor persoanei juridice poate fi antrenată numai dacă debitorul a fost declarat insolvent, ceea ce înseamnă că antrenarea răspunderii solidare trebuie precedată de instituirea stării de „insolvență fiscală”.

Nu interesează dacă și în ce condiții creditorul bugetar a înțeles să dea eficiență pârgurilor și mecanismelor juridice care i-au fost puse la dispoziție de legiuitor în vederea recuperării creanțelor fiscale, neavând importanță nici motivația legiuitorului în temeiul căreia a instituit în favoarea acestui creditor astfel de mecanisme.

Menționăm totuși că prevederile Codului de procedură fiscală obligă creditorul bugetar în a parcurge mai multe etape în vederea stingerii creanțelor fiscale datorate de debitori: mai întâi, creditorul bugetar este obligat să uzeze de procedura executării silite a debitorului, apoi să facă apel la insolvență și, eventual, la răspunderea solidară și numai *in extremis* să ceară deschiderea procedurii insolvenței.

În doctrină¹⁰ se arată că ordinea de preferință sugerată de dispozițiile Codului de procedură fiscală (art. 176, art. 148, art. 177 C. pr. fisc.) este *neeconomică*, fiind prezentate riscurile majore pe care le implică, inclusiv pentru creditorul bugetar. Alături de aceste riscuri, interesează cu precădere cel puțin cele două inconveniente majore sesizate:

- pe de o parte, dacă fiscoșul cere deschiderea procedurii de insolvență înainte de parcurgerea celor trei etape, cererea sa va putea fi respinsă ca prematură sau ca inadmisibilă, chiar dacă creanța fiscoșului întrunește condițiile de admisibilitate ale cererii introductive și chiar dacă debitorul este în stare de insolvență;

- pe de altă parte, dacă instituirea stării de insolvență fiscală are ca efect scăderea debitorului respectiv din evidențele fiscoșului, atunci nu se știe cum mai

¹⁰ A se vedea Gh. Piperea, *op. cit.*, p. 469 și 450.

este posibilă antrenarea răspunderii solidare a asociațiilor sau a conducătorilor persoanei juridice pentru o datorie care nu mai există etc.

Din dispozițiile doctrinare precitate rezultă că creditorul bugetar este obligat, prin lege, să facă apel la insolabilitate și, eventual, la procedura răspunderii solidare reglementată de Codul de procedură fiscală anterior formulării cererii de deschidere a procedurii de insolvență a debitorului.

De altfel, din modalitatea de prezentare și analiză a *Capitolului 6*, intitulat *Deschiderea procedurii insolvenței*, și în cadrul acestuia, a *Secțiunii 3*, intitulată *Deschiderea procedurii la cererea creditorilor* din lucrarea prof. univ. dr. Gh. Piperea rezultă cu evidență că autorul descrie, la pct. 129, dreptul creditorului bugetar de a solicita deschiderea procedurii de insolvență a debitorului, urmare a neachitării de către acesta a creanțelor fiscale, dar doar ulterior și subsecvent parcurgerii etapelor privind executarea silită și insolabilitatea.

Potrivit art. 177 alin. (1) și (2) C. pr. fisc., în cazul în care debitorul fiscal este în stare de insolvență, creditorul fiscal are fie obligația de a declara în insolvență creanțele existente dacă procedura insolvenței este deja deschisă, fie dreptul de a cere deschiderea procedurii insolvenței.

Prin Ordinul 127/29.01.2014 privind aprobarea Instrucțiunilor privind aplicarea procedurii de angajare a răspunderii solidare reglementate de dispozițiile art. 27 și 28 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, legiuitorul a dorit să reglementeze procedura de angajare a răspunderii solidare prevăzută de art. 27 și 28 C. pr. fisc.

Dar, răspunderea solidară reglementată de art. 27 și 28 C. pr. fisc. este posibil de antrenat de creditorul bugetar doar anterior deschiderii procedurii insolvenței de debitoare. Aceasta deoarece, de la momentul deschiderii procedurii de insolvență, debitoarea se găsește sub stricta incidență a Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței este o lege specială, este o lege organică care are „puterea” recunoscută și conferită în ierarhia actelor normative de Constituția României. Prin urmare, este evident că modificarea/completarea Legii nr. 85/2006 se poate face expres, doar printr-un act juridic având aceeași forță normativă, dar nu prin intermediul unui ordin emis de o instituție publică din România. Ordinul nr. 127/2014 are puterea juridică obligatorie pentru toți cei care deserveșc serviciile instituției Agenției Naționale de Administrare Fiscală, dar obligativitatea sa se subsumează în mod obligatoriu imperativului privind respectarea tuturor actelor normative în vigoare și în legătură cu obiectul de

activitate al acestei instituții. În acest sens, art. 5 din Ordinul nr. 127/2014 dispune că Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală juridică, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, Direcția generală regională a finanțelor publice București, precum și unitățile subordonate ale acestora vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

În consecință, față de faptul că art. 138 din Legea nr. 85/2006 stabilește în mod expres și imperativ cadrul legal în care are (poate avea) loc antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și a oricărei alte persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului, procedură aplicabilă pentru orice debitor supus prevederilor Legii nr. 85/2006. Odată intrat sub incidența prevederilor Legii nr. 85/2006, nu există nicio altă dispoziție legală, în niciun alt act normativ, care să facă posibilă antrenarea răspunderii patrimoniale în sarcina membrilor organelor de conducere ai debitoarei, deci și a fostului administrator social al debitoarei.

Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „organele care aplică procedura insolvenței sunt: instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul”, care trebuie „să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de prezenta lege, precum și realizarea în condițiile legii a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni”. Unul dintre „ceilalți participanți” la procedura insolvenței este și creditorul fiscal, ale cărui drepturi și obligații se realizează sub stricta supraveghere și control al organelor care aplică procedura insolvenței.

Pe de altă parte, potrivit art. 1.2. din Cap. I din Ordinul nr. 127/2014, „măsura de angajare a răspunderii se realizează de către organele fiscale competente în executarea silită a debitorului principal, în timpul desfășurării atribuțiilor sale”. Activitățile privind identificarea, evaluarea și gestionarea tuturor documentelor relevante ce vor sta la baza demarării procedurii de angajare a răspunderii solidare, constând în operațiunile arătate de art. 1.4. din Cap. I din Ordinul nr. 127/2014, au în vedere procedura executării silite a debitorului principal, desfășurată de creditorul bugetar competent în perioada în care debitorul fiscal se găsește sub stricta sa supraveghere, aplicare și control. Procedura executării silite desfășurată de organele fiscale competente nu presupune intervenția organelor care aplică procedura insolvenței, astfel cum este reglementată de Legea nr. 85/2006, ci este anterioară momentului deschiderii procedurii insolvenței descrisă de Legea nr. 85/2006.

În același sens, toate dispozițiile generale ale Capitolului I din Ordinul nr. 127/2006 fac vorbire de activități, operațiuni, date, informații etc. ce sunt în sarcina „organului fiscal cu competențe în executarea silită a debitorului principal”.

Data deschiderii procedurii insolvenței față de debitor în baza prevederilor Legii nr. 85/2006 marchează momentul încetării oricăror prerogative ale „organului fiscal cu competențe în executarea silită a debitorului principal”, pentru simplu motiv că executarea silită a debitorului principal, insolvabilitatea și, eventual, răspunderea solidară stabilită de art. 27 și 28 C. pr. fisc. nu se poate desfășura în paralel și concomitent cu procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2006.

Aplicabilitatea dispozițiilor cuprinse în Ordinul nr. 127/04.02.2014 este exclusă chiar dacă creditorul bugetar face demersurile legale în cadrul procedurii insolvenței desfășurată sub controlul judecătorului-sindic în vederea antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere ai debitoarei, prin formularea cererii privind atragerea răspunderii personale a fostului administrator social al debitoarei, rămân fără rezultat.

În sensul art. 176 C. pr. fisc., insolvabilitatea fiscală este starea debitorului care fie are venituri sau bunuri de valoare mai mică decât obligațiile fiscale, fie nu are nici bunuri, nici venituri urmăribile. Declararea stării de insolvabilitate fiscală, de către organul fiscal, față de debitorul fiscal, reprezintă o prerogativă expres reglementată în favoarea creditorului fiscal, care la momentul în care constată că procedura executării silită deschisă împotriva debitorului fiscal a determinat neplata în întregime a datoriei fiscale, dispune în continuare de mecanismele insolvabilității și, eventual, a răspunderii solidare în același scop.

Precizăm că aplicabilitatea mecanismelor descrise anterior scapă concursului oricărei alte persoane fizice și/sau juridice care deține creanțe împotriva debitorului fiscal, astfel încât certitudinea creditorului bugetar în vederea recuperării datoriei fiscale este asigurată și (chiar) garantată de legiuitor. În acest sens, putem afirma că, prin îndeplinirea condițiilor Codului de procedură fiscală în privința insolvabilității fiscale, s-a instituit un regim special și chiar discriminatoriu¹¹ comparativ cu orice alte creanțe datorate de debitorul fiscal în vederea recuperării

¹¹ În favoarea unui creditor ordinar, dreptul comun recunoaște acestuia accesul liber la justiție în scopul emiterii unei hotărâri judecătorești, care să reprezinte titlu executoriu, care ulterior poate fi pus în executare silită și, subsecvent, dreptul de a solicita deschiderea procedurii insolvenței, cu îndeplinirea tuturor condițiilor legale.

acestora (executarea silită, insolvabilitatea și, eventual, răspunderea solidară, și insolvența).

În consecință, apreciem că în mod corect judecătorul-sindic a reținut în considerentele Încheierii din data de 27.02.2014¹² că debitorul fiscal este „cel care nu poate sau nu vrea să plătească” anterior deschiderii procedurii insolvenței, așa cum este reglementată de Legea nr. 85/2006. Organul fiscal are pârghiile necesare pentru demararea procedurii de atragere a răspunderii conform dispozițiilor Codului de procedură fiscală, anterior deschiderii procedurii insolvenței.

Concluzia se impune cu atât mai mult cu cât procedura insolvenței s-ar deschide chiar la cererea creditorului bugetar, care apreciază că șansele de recuperare a datoriei fiscale de la debitoare sunt mai mari în cadrul procedurii reglementată de Legea nr. 85/2006, acceptând și recunoscând că dispozițiile privind insolvabilitatea și răspunderea solidară reglementate de art. 27 și 28 C. pr. fisc. nu și-au produs efectul scontat și sperând că art. 138 din Legea nr. 85/2006 va determina acoperirea, chiar parțială, a datoriei fiscale.

Din poziția de terți față de instituția publică a finanțelor, considerăm că obligația creditorului bugetar de a urma demersurile legale reglementate în vederea recuperării datoriei de la debitorii fiscali au caracter imperativ, inclusiv în privința necesității respectării ordinii de prioritate a mecanismelor legale privite sub aspect temporal. Altfel, nu am putea înțelege de ce creditorul bugetar nu face apel la procedura executării silite chiar și ulterior deschiderii procedurii insolvenței, în temeiul prevederilor Codului de procedură fiscală?!

Instrucțiunile de aplicare cuprinse în Ordinul nr. 127/2014 nu sunt opozabile judecătorului-sindic, chiar emitentul acestui Ordin nr. 127/2014, respectiv Agenția Națională de Administrare Fiscală, arătând la art. 5 destinatarii acestuia, adică cei obligați cu aducerea la îndeplinire a dispozițiilor Ordinului nr. 127/2014 fiind Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală juridică, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, Direcția generală regională a finanțelor publice București, precum și unitățile subordonate ale acestora.

Reprezentanții unei instituții sau autorități, publice sau private, nu pot da dispoziții cu caracter obligatoriu decât asupra și în sarcina structurilor, compartimentelor, departamentelor etc. și a persoanelor din cadrul acestora.

¹² Pronunțată în dosarul nr. 4620/30/2014, Trib. Timiș, S. a II-a civ., executorie, (nepublicată).

Pe cale de consecință, remarcăm caracterul ilegal, absurd și contradictoriu al prevederilor art. 5.1. din Ordinul nr. 127/2014, care dispune că „în cazul debitorului declarat insolvent, angajarea răspunderii solidare a persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 27 C. pr. fisc. se va demara doar după primirea avizului judecătorului-sindic”. Aceasta deoarece:

- dacă debitorul fiscal este declarat insolvent, el se găsește supus de la data deschiderii procedurii insolvenței prevederilor Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, „figura judecătorului-sindic” putând fi regăsită exclusiv în cadrul acestei proceduri speciale¹³. Activitatea judecătorului-sindic este subordonată legii și în niciun caz ordinelor și instrucțiunilor unui minister de resort sau a unei instituții sau autorități publice;

- Legea insolvenței conține propriile dispoziții cu privire la atragerea răspunderii persoanelor vinovate de ajungerea debitorului în stare de insolvență.

Situația nu se schimbă nici în viitorul Cod al insolvenței. În acest sens, în noua Lege privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență¹⁴ unul dintre principiile fundamentale ale procedurii este acela de „administrarea procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență de către practicieni în insolvență și desfășurarea acestora sub controlul instanței de judecată”¹⁵, nefiind de conceput ca pe calea unui ordin al unei autorități sau instituții publice, act normativ cu forță juridică inferioară legii, să fie instituite în sarcina judecătorului sindic atribuții neprevăzute de lege și să fie date organului fiscal drepturi care excedează principiilor care guvernează procedura insolvenței, procedură colectivă, caracterizată prin concursualismul creditorilor.

¹³ Potrivit art. 149 din Legea nr. 85/2006, dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului civil și ale Regulamentului (CE) 1346/2009 referitor la procedurile de insolvență.

¹⁴ Legea privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență a fost adoptată, în calitate de cameră decizională, de Camera Deputaților la 14 aprilie 2014.

¹⁵ Este vorba despre art. 4 pct. 13 din noua lege privind insolvența.